

[Buchart Petersen.]

Spørgsmålet om anvendelse af lægemidler til husdyr, herunder navnlig sådanne lægemidler, som kan efterlade restkoncentrationer, der kan rumme fare for konsumenterne, hører til de spørgsmål, som det kan være særdeles vanskeligt at finde den rigtige løsning på.

Efter at Danmark nu er indtrådt i EF, er det også et spørgsmål, der må løses under hensyntagen til udviklingen på dette felt inden for EF. Som det fremgår af udvalgsbetænkningens oplysninger om reglerne i andre lande, er der tale om store forskelligheder fra land til land, men der synes at være en fælles tendens i retning af at sikre forbrugerne af animalske produkter den bedst mulige beskyttelse mod risiko for farlige restkoncentrationer.

Lovforslaget og det udvalgsarbejde, der ligger til grund herfor, bringer os i den rigtige retning, og jeg skal på mit partis vegne indstille dette lovforslag til en hurtig og velvillig behandling.

Niels Ravn: Det lovforslag, vi her har til første behandling, egner sig efter min opfattelse først og fremmest til et grundigt udvalgsarbejde, og jeg skal derfor ikke komme med ret mange bemærkninger.

Der er, som allerede hr. Buchart Petersen har været inde på, to afsnit, der har interesse; det første er afsnittet om at give mulighed for at anvende disse såkaldte mellemteknikere i det veterinære arbejde. Vi kender fra mange områder, at man mener, der inden for forskellige felter i visse tilfælde anvendes det, man kalder for højt kvalificeret arbejdskraft; der ligger vel den tankegang bagved, at man ved at anvende en arbejdskraft, der er mindre kvalificeret, her kaldet mellemteknikere, skulle kunne spare visse udgifter. Hvis det er den hensigt, man har, tror jeg, man vil blive skuffet, men det vil tiden jo vise. Jeg har ikke set, at man på noget område ved at indføre en sådan ny stand har opnået besparelser, men det må jo de udvalgsforhandlinger, vi nu skal føre, bl. a. også beskæftige sig med. Vi er i mit parti åbne for en drøftelse, men jeg har som nævnt den skepsis, jeg her har givet udtryk for.

Det andet afsnit er efter min opfattelse meget mere væsentligt, idet det i høj grad er

vendt ud imod det, vi kalder den danske forbrugerbefolkning; det er dens interesser, der her først og fremmest skal varetages. Naturligvis skal man også varetage landmændenes og dyrlægenes fælles interesser, det er da klart.

Jeg har ingen bemærkninger til de tre første stykker i den nye § 7 a. Det, jeg navnlig vil fæste mig ved, og hvor jeg har betænkeligheder, er stk. 4. Det øvrige indhold af § 7 a er klart og giver ikke mulighed for misfortolkning, men stk. 4 er efter min opfattelse vanskelig at administrere.

Jeg forstår det på den måde, at disse bestemmelser i og for sig nu ønskes gennemført for at hindre det, vi kan kalde udlevering af antibiotika, som disse lægemidler hedder, i, jeg havde nær sagt, ubegrænsede mængder pr. telefon fra et par enkelte steder her i landet; vi kan godt nævne navne: det er jo fra Holstebro og nu også fra Herning, denne udlevering finder sted. Jeg mener, det er aldeles forkasteligt, at noget sådant kan ske: at man herfra distribuerer i tonsvis af antibiotika ud til den pågældende ganske ubekendte forbruger uden at ane, hvad disse lægemidler i øvrigt anvendes til.

Men det foreslåede stk. 4 mener jeg giver mulighed for, at man alligevel kan oprettholde denne praksis. Jeg mener, det er en dør, man stiller på klem. Man har dog visse betænkeligheder og siger i slutningen af stk. 4, at det kun kan ske, såfremt den dyrlæge, det drejer sig om, har et sådant kendskab til helbredstilstanden i besætningen og til besætningsejeren eller den, der på dennes vegne tager vare på dyrene, at det er fagligt forsvarligt at stille diagnosen på nævnte grundlag og så altså udlevere lægemidlerne. Jeg gad vidst, hvordan man kan sidde i Holstebro og stille en sådan diagnose på en gris på Falster. Det er jo det, sagen i en nøddeskal drejer sig om.

Jeg har meget mere sympati for den aftale, der er truffet imellem Den danske Dyrlægeforening og landbrugets veterinærudvalg, for jeg erkender, at en liberalisering på området er nødvendig. Vi lever i en ny tid. I gamle dage, det vil sige, da jeg var praktiserende dyrlæge, før antibiotika kom frem eller i hvert fald på det tidspunkt, de blot begyndte at komme frem, blev dyrene jo ikke behandlet med sprøjte i så høj grad som i dag. Da var det pulverbehandling, da